

Hoofdstuk 1

vrijdag 1 juli 2016

Het uitzicht over zee is dreigend. De zon brandt onbarmhartig fel en de hitte hult het strand in een trillende waas. Maar in het oosten, laag boven de horizon, pakken donkere wolken zich in rap tempo samen. In de verte bliksemt het, het geluid van donderslagen rolt over de golven in de richting van de paar badgasten die nog op het strand zijn. Het is 1 juli, te vroeg in het seizoen voor hordes toeristen. Charlie en Eddie, broers, zitten op het kiezelstrand en delen een Fanta en een goedgevulde pastei.

‘Volgens mij drijft die bui bij ons vandaan, Eddie,’ zegt Charlie. Hij veegt zijn vingers af aan zijn spijkerbroek.

‘Lekker voor die Fransozen,’ zegt Eddie met een lach. ‘Onweer kan ons gestolen worden. Het is hier heerlijk, nu.’

Er klinkt een of ander slijmerig popliedje. Charlies mobiel. Hij laat hem een paar maten gaan en neemt dan op. ‘Hé, Poppy,’ zegt hij. ‘Hoe is ‘ie?’

Eddie wil zijn broer rustig laten bellen en staart over het water. Hij is niet zo enthousiast over Poppy, waarschijnlijk omdat hij merkt dat zij hem niet zo mag. Maar ze is slim en knap en Charlie mag zijn handjes dichtknijpen met zo’n vriendin. Eddie voelt een steek van jaloezie. Hij zou graag een vriendin hebben, zeker als ze zo strak is als Poppy.

Hij voelt ook irritatie. Hij hoort Poppy’s stem, hard en bits: ‘Wil die idiote broer van je nog steeds het leger in?’ vraagt ze. ‘Laat ‘m stoer doen in de echte wereld, alsjeblieft. Straks knallen ze hem nog af of hij komt in duizend stukjes terug. Dat wil je niet, toch?’

Eddie ziet dat Charlie hem vanuit zijn ooghoeken bekijkt, een tikje ongemakkelijk, in de hoop dat hij het niet gehoord heeft, misschien.

Eddie glimlacht en denkt: Goed dan, misschien heeft ze toch niet zo de schurft aan me als ik dacht.

Hun gesprek stukt. Charlie is de eerste die de geladen stilte tussen de broers doorbreekt. 'Toch fijn om hier te zijn, vind je niet?' zegt hij.

Ze zijn uit Londen hierheen gekomen om oma Rose te helpen het huis van haar zus leeg te ruimen. Hun oudtante Lily is 91 geworden en een jaar of vijf geleden overleden. Sindsdien heeft het huis dienstgedaan als vakantiehuis voor de familie, niemand kon het over zijn hart verkrijgen het te ontruimen of te verkopen.

Charlie heeft een oogje laten vallen op de oude piano in de woonkamer. Het eikenhout vertoont een paar butsen en de lak schilfert hier en daar. Maar hij speelt graag als hij de kans krijgt en thuis hebben ze er geen. Eddie heeft het niet zo op die piano. Het ding bezorgt hem kippenvel, beweert hij. 'Mafkees,' noemt Charlie hem, als hij dat zegt.

'Hier, moet je zien,' zegt Eddie. Hij ritst zijn sporttas open en haalt daar een oude, verkleurde foto

uit, opgeborgen tussen twee vierkante stukjes karton. 'Op zolder gevonden. Zou het wat waard zijn, denk je?'

Charlie keurt het geen blik waardig. 'Zet het op eBay,' zegt hij.

'Nee, Charlie,' zegt Eddie, 'kijken, zei ik. Dit is bijzonder.' Het stoort Eddie dat zijn broer vaak niet echt naar hem luistert. Charlie is een jaar ouder – achttien, Eddie is zeventien – maar hij behandelt hem alsof hij een kind is.

'Jij met je soldaten,' zegt Charlie met een diepe zucht. Eddie heeft de afgelopen zes maanden niks anders gedaan dan wauwelen over het leger. Leger voor en leger na, is het. Hij heeft geen werk, geen vriendin en hun vader denkt dat het leger een kerel van hem zal maken.

Maar Charlie kijkt toch naar de foto. En wat hij ziet is net zo dreigend als het uitzicht over zee. Britse soldaten in een loopgraaf, op hun achterste, hun rug tegen een stapel zandzakken. Allen met een karabijn, een bajonet aan de loop. De zon blikkert in de lange messen, het staal van hun helmen. Magere, bleke gezichten

hebben ze, opengesperde ogen die angstig in de lens blikken.

‘Eerste Wereldoorlog, neem ik aan,’ zegt Eddie.

‘Wow, die zien er bang uit,’ zegt Charlie. ‘Staan die op het punt om te gaan vechten, denk je?’

‘Waarom zouden ze anders zo kijken?’ zegt Eddie. Hij zucht diep. ‘De meesten zijn zo’n beetje net zo oud als wij.’

‘Kijk hem, Eddie. Die is cool.’

Charlie heeft de uitzondering eruit gepikt. Een van de soldaten blikst woedend de cameralens in, niet bang. Hij staat op de zompige bodem van de loopgraaf, lijzig half gebogen over een jongere knaap. De jongere knaap heeft dezelfde trekken maar zachter, zorgelijker.

‘Familie, denk ik,’ zegt Eddie.

‘Misschien wel van ons,’ zegt Charlie. ‘Die vent lijkt op de vader van oma Rose. Mam vindt dat ik op hem lijkt, en jij ook een beetje. Kom, dan gaan we het haar vragen.’

‘Later,’ zegt Eddie. ‘We blijven nog even hier. Die donderwolken komen niet deze kant op, voorlopig niet, in elk geval.’

Zijn broer knikt, zijn hoofd zakt voorover, buigt zich voor de snoeihete zon. Binnen enkele minuten dommelen zowel Charlie als Eddie in, in slaap gewiegd door het gestage ritme van de rollende golven.